

פרשת תצווה

וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ פְּתִית לְמֵאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד, בְּאֹהֶל מוֹעֵד מִחוּץ לַפְּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל הָעֵדוּת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֶהְרֹן וּבָנָיו מֵעֶרֶב עַד בֹּקֶר לִפְנֵי ה' חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתָם. שְׁמוֹת כו, כז, כח

למה נאמר? לפי שהוא אומר 'וְעָשִׂיתָ אֶת נֵרְתֶיךָ שֶׁבַע וְהַעֲלֵה אֶת נֵרְתֶיךָ וְהָאִיר עַל עֶבֶר פְּנֵיךָ' (שְׁמוֹת כה, לו), הרי שנאמר אור במנורה. עבודת כהן מניין? תלמוד לומר 'מִחוּץ לַפְּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל הָעֵדוּת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֶהְרֹן וּבָנָיו', שאין נר מאיר אלא בעבודה, מה שאין כן ארון שעדותו בו, שנאמר 'וְאֵל הָאָרֶן תִּתֵּן אֶת הָעֵדוּת' (כה, כא). אם כן, למה נאמר 'וְהַעֲלֵה אֶת נֵרְתֶיךָ'? (כה, לו). שיכול אין לי בה במנורה אלא עבודת כהן, כקטורת שנאמר בה 'וְעָשִׂיתָ מִזְבַּח מִקְטֹרֶת קֹטְרֹת' (ל, א), תלמוד לומר 'וְהַעֲלֵה אֶת נֵרְתֶיךָ' (כה, לו), שכהן עורך, והמקום מעלה נרותיה. וכן הוא אומר 'נִעֲשָׂה בּוֹ נֶס וְהַדְּלִיקוּ מִמֶּנּוּ שְׁמוֹנֵה יָמִים' (בבלי, שבת

פרשת תרומה מוקדשת לכלי המשכן, ופרשת תצווה מוקדשת לכהנים ולעבודתם. לכן הארון מופיע רק בפרשת תרומה והקטורת בפרשת תצווה. רק המנורה בלבד מופיעה בשתי הפרשות, כי הנרות שלה הם פרי שיתוף פעולה בין הכהנים והקב"ה.

(מתוך ספר מדרשיו של רונן אחיטוב – "צוהר תעשה לתיבה")

שעור פרשת שבוע לאחר התפילה – הרב ארי

שבת תצווה		ימי החול	
הדלקת נרות	17:11	זמן תפילין/טלית	05:22←05:28
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:04←09:08
מנחה 12:30, 13:30	17:11	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה וערבית	17:20
		שקיעה	17:36←17:32
צאת השבת	18:07	ערבית	20:10

אחות תורנית: הילרי יום טוב

שבת
שלום

"וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וְהֵייתִי לָהֶם לֵאלֹהִים" (שמות, כט, מה).

פרשת תצוה פותחת בנר התמיד אשר במשכן, בבגדי אהרון הכהן, ושאר בגדי הכוהנים על כל פרטיהם. עם סיום הכנות אלו מצטווה משה לקדש את אהרון ובניו בטקס מפורט ואז לפני הציווי החותם את פרשתנו (מזבח הקטורת) אנו קוראים: "וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵייתִי לָהֶם לֵאלֹהִים. וְנָדְעוּ כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנִי בְּתוֹכָם" (כט, מה-מו)

פרשתנו כמו פרשת תרומה שקדמה לה עוסקת במתח שבין קידוש המשכן וכליו והדגשת מרכזיותו בעבודת ה' לבין המגמה המבקשת לצמצם את הרעיון של 'משכן לאל', והחלפתו ברעיון "וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". המדרש (במדבר רבה יב, ג) מתאר מתח זה כמתח שבין צרכי האדם ל"אמיתותו" של בורא עולם: "בשעה שאמר לו הקב"ה 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' (שמות כה, ח) אמר משה: מי יכול לעשות לו מקדש שישרה בתוכו (מלכים א ח, כז): 'הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אך כי הבית הזה אשר בנית' ואומר (ירמיה כג, כד): 'הלוא את השמים ואת הארץ אני מלא נאם ה': ואומר (ישעיה סו, א): 'השמים כסאי והארץ הדם רגלי אי זה בית אשר תבנו לי?'. אמר הקב"ה 'איני מבקש לפי כוחי אלא לפי כוחן. ... כל העולם כולו אינו יכול להחזיק כבודי. ... אני איני מבקש מידך אלא עשרים (קרשים) בדרום ועשרים בצפון ושמונה במערב ...".

הקרשים, המיתרים והיתדות – הם צורך אנושי, אומר המדרש, והקב"ה נענה לצורך זה המבקש לאחוז במוחשי כדי להרגיש את הבלתי נתפס. או בלשון אחרת, "בתוכו לא נאמר אלא בתוכם", בתוך לבבות המאמינים. אלא שברבות הימים לא פעם התערער המתח העדין הזה, והקרשים והיתדות, המזבחות הקורבנות הפכו להיות העיקר. מכל נביאינו דומה שמי שהיטיב לתאר סכנה זו טוב מכולם היה ירמיהו שחזר והתריע מהפיכת האמצעי למטרה בפני עצמה: "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הֵיטִיבוּ דְרָכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם; וְאַשְׁכְּנָה אֶתְכֶם בְּמִקְוֹם הַזֶּה. אֵל תִּבְטְחוּ לָכֶם אֶל דְּבָרֵי הַשֶּׁקֶר לֵאמֹר: הֵיכַל ה' הֵיכַל ה', הֵיכַל ה' הִמָּה. כִּי לֹא דִבַּרְתִּי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם וְלֹא צִוִּיתִים בַּיּוֹם הוֹצִיא (הוֹצִיאִי) אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל דְּבָרֵי עוֹלָה וְזָבַח. כִּי אִם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה צִוִּיתִי אוֹתָם לֵאמֹר, שְׁמְעוּ בְּקוֹלִי וְהֵייתִי לָכֶם לֵאלֹהִים, וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי לְעָם" (ירמיהו ז, ג-כג בדילוגים).

ירמיהו שחי ביהודה ערב חורבן הבית הראשון היטיב להתריע מפני העדפת פולחן הקרבנות על פני חיים של הגינות, דאגה לחלש ועשיית טוב מוסרי. אך קולו כידוע לא נשמע בהמולת נביאי השקר המפמפמים ללא הרף "היכל ה' היכל ה', היכל ה'". האם נשכיל אנו בני דור התקומה לשמוע את קולו המזהיר של ירמיהו? האם נשכיל אנו לבנות מקדש לאלוקים בהתנהגותנו החברתית והלאומית, האישית והקהילתית?

השקצת תפנה -

ביום ששי – שעבר, נערך מרוץ הכלניות לעונת 2016, ובו השתתפו רבים מחברי הקהילה. קראל לוי שייצג אותנו בכבוד, מדווח: "פסטיבל דרום אדום הגדל והמתעצם משנה לשנה קיים בשישי האחרון את מרוץ הכלניות השלישי במספר. החניון שביער שוקדה אשר בצל כלניותיו מתקיימות בשבועות החורף פעילויות הפסטיבל אירח את המרוץ וממנו הוזנקו הרצים אל שבילי השדות שבאיזור. מעל 800 רצים לקחו חלק באירוע שכלל שלושה מקצים למרחקים 10, 5 ו-2 ק"מ. כמה דקות לפני הזינוק הודיעו המארגנים כי עקב בוץ בשבילים ולשם שמירה על בטיחות הרצים קוצצו 1500 מ' ממקצה ה-10 ק"מ וכ-600 מ' ממקצה ה-5 ק"מ. טוב בכל זאת, חורף בפברואר הוא בהחלט אירוע נדיר במחוזותינו. נרגשים ודרוכים הוזנקו הרצים ויצאו להם לריצה. השדות המוריקים, המרחבים הפתוחים, השמש הנעימה והאווירה האנרגטית מרחיבים דעתו של כל רץ. אה כן, שכחתי את הכלניות. גם הן היו שם וגם הן היו נחמדות.

הריצה העממית הוא ענף ספורט הזוכה לעדנה הולכת וגוברת ורבים הלוקחים בו חלק. הנה רק לאחרונה נפתחה קבוצת ריצה לנשים בקיבוץ, מרוצי סעד השנתיים הם כבר מסורת ותיקה ושבילי העוקף והשדות מתמלאים בטפחות רגליהם של הרצים מנערה ועד זקן/ה. אך טבעי היה שנציגי הקיבוץ ייקחו גם הם חלק במרוץ הכלניות ואכן כך היה: **משפחת חביביאן, משפחות קאופמן ופרנקל ונציגי משפחות וייס, גיבל והלפרין וחמי פיש** - נצפו שועטים להם במקצים השונים, חלקם הלא מבוטל אף עמדו לצד תמיר עידאן כזוכים בקטגוריות השונות. הילדים הגיבורים שהתכוננו למרוץ 2 ק"מ "זכו" לתוספת של ק"מ למסלולם וכמו מקצוענים סיימו בכבוד את הריצה. זהו. עד לשנה הבאה. כל הכבוד לכל הרצים ולכל תומכי הריצה, כן ירבו אירועים כאלה באזורנו". עד כאן דיווחו של קראל. יישר כוח לכל נציגינו במרוץ, ולזוכים שחזרו עם מדליות מנצחות: לרום חביביאן - שהגיע למקום הראשון במרוץ לעשרה קילומטרים בקטגוריה בה השתתף ועורר עניין רב בקרב צידי הכישרונות שנכחו במקום. לעדי קאופמן בת העשר וחצי שהפגינה אתלטיות מרשימה ודבקות במשימה, במרוץ לשני קילומטרים, ולקראל לוי כמובן! שסחף את הרצים במרוץ הכללי לעשרה קילומטרים והגיע למקום השלישי.

ביום שני בערב – התייחדנו עם זכרו של מיכאל המל ז"ל במלאות שנה למותו. תחילה שמענו שיעור מעניין מפי הרב ארי שהביא משנה שהתאימה לתכונותיו של מיכאל על אדם ההולך בדרך ונהנה מיפי הבריאה ומפסיק בשל כך ממשנתו, משנה ידועה שהפיתוח שלה היה מפתיע. אחר כך שמענו הרצאה מרתקת מפיו של רם בוכניק אחיין של מיכאל, שתיאר באומר ובמצגת איך אפשר להתחקות אחרי בעלי החיים שהיו פעם באמצעות הצניפות של התנשמת והכוס. המרצה הרחיב את הנושא עד ימינו. לבסוף הוקרנו קטעים רבים מן הסרטים בהם כיכב המל באירועי סיום השנה לאורך השנים. הערב שהתאים מאד לאיש שאותו ביקשנו להזכיר ולזכור, נערך במועדון שהיה מלא מפה לפה. יהי זכרו ברוך.

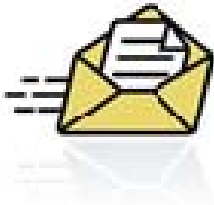
ביום שלישי – יצאו החברים המשתתפים בפעילויות בית שקמה, בעזרתן של ארבע נהגות שנרתמו למשימה ושמנו פעמיהם לכיוון "באר מרווה". מדובר באתר יפהפה המוקף בשדה כלניות ובלבו באר, שהוכשר במיוחד לזכרה של הנערה מרווה בביאן ז"ל, בת קיבוץ עלומים שנפטרה בגיל 18 לאחר מאבק ממושך במחלת הסרטן. מרווה, תלמידת תיכון יבנה, בלטה באופטימיות שליוותה אותה עד לרגעיה האחרונים וראתה בשגרה מתנה מבורכת: "שגרה נותנת חוסן וכוח, ולימודים וחברות זה שגרה. זה ייתן לי כוח להתמודד עם המחלה", חזרה וטענה בפני משפחתה מרגע גילוי המחלה. כל כך פשוט להבין, וכל כך קשה ליישם...

יורם קימלמן

המלצות הרב"ש פנהג הצומד להיכנס/צאת השער הקיבוץ

- אין לצפור (לצפצף..)!
- יש להאט, להתקרב, ולהביט לעבר השומר.
- בכניסה לקיבוץ, יש לפתוח את החלון שבצד הנהג - לעיתים הוא מסנוור ומכוסה באדים.
- נא להיאזר בסבלנות עד לפתיחת השער - תהליך זיהוי הנהג לוקח זמן.
- **גם אם המחסום פתוח** - יש לעצור לפניו קודם הכניסה או היציאה ולוודא שאינו בתנועה. כך גם תמנע פגיעה אפשרית ברכב אם הוא לפתע ירד.
- **הולכי רגל - היזהרו שבעתיים ושמרו מרחק סביר משטח המחסום!**

מכתב המחמט את הלב...

בעקבות משלוח העוגות והמכתבים מחברי קהילת סעד למשפחות שדמות מחולה, תחת הכותרת: "חיבוק של חיזוק", התקבל במערכת המכתב הבא:

לבית סעד היקרים,

אנו, תושבי שדמות מחולה שבבקעת הירדן, מבקשים להודות לכם על המשלוח ששלחתם לנו. בתקופה של כאב וצער, חשנו את עוצמת "הביחד" שיש בעם ישראל.

תחושת השיתוף והאחוזה, מכל חלקי העם, הוכיחה כאלף עדים שהעם היהודי שומר על ערכיו. זה חוזקנו וזו עוצמתנו.

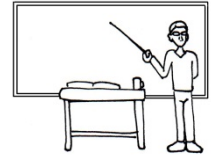
הרצח של שלומית קריגמן הי"ד היכה בנו וגרם לכאב וצער אך לא מוטט את רוחנו, לא אבדה דרכנו ולא פחתה אמונתנו.

גילויים גדולים של שותפות גורל ונתינה הגיעו לבית שדמות מחולה, גלים גלים. תודה לכם על הכל!

"חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלוקינו"

מתי כרמי - רכז קהילה

בשם כל בית שדמות מחולה

ביום רביעי וחמישי שעבר יצאו חלק מצוותי החינוך לכנס חינוך של הקבה"ד במלון לביא.

לכנס היו שלוש מטרות מרכזיות: פרגון לצוותי החינוך בקיבוץ הדתי, השקעה של יומיים בחשיבה אינטנסיבית על דרכנו החינוכית ובנוסף ניסיון לבנות את החיבור הערכי שבין כל קיבוצינו.

לכנס זה הוזמנו כל צוותי החינוך מהגיל הרך ועד צוותי התיכון והיו בו כ-140 אנשי חינוך.

כמובן הוזמנו גם צוותי החינוך של המושבים השיתופיים השייכים לקבה"ד (משואות יצחק, ניר עציון ושדמות מחולה) וגם, על פי בקשתם, אנשי החינוך של קיבוץ מיוחד בשם חנתון, שהוקם ע"י קונסרבטיבים ומאכלס חברים שמבקשים לא להגדיר את רמת דתיותם (חילונים, דת"לים, רפורמים, קונסרבטיבים ומילה חדשה שלמדנו מהם בכנס: דת"לים, כלומר: דתי לפעמים). מסתבר שלא מעט מהחברים בקיבוץ זה הם בני ובנות הקבה"ד לשעבר. צוותי החינוך שלהם ביקשו להכיר וללמוד על המתרחש בשדה החינוכי בקבה"ד.

הכנס אכן פירגן לצוותי החינוך, כאורחים של המלון זכינו לאירוח כיד המלך, כולל ארוחות דשנות וחדרים נוחים ומפנקים. גם בנושא החשיבה החינוכית, זכינו להרצאות מרתקות ומגוונות שעסקו בנושא המסורת והחידוש בקיבוץ, מהי המסורת החינוכית הקיבוצית אותה אנו מבקשים לשמר ובמה אנו רוצים להתחדש.

יצאנו גם לסיורים אצל קבוצות שונות החיות בישראל על מנת ללמוד על מסורת וחידוש. הצוות החינוכי של סעד נרשם לקבוצה שיצאה לכפר כמא (אין טעות, כך קוראים לכפר) של הצירקסים. למדנו רבות על עדת הצירקסים החיה בישראל ועל ההתמודדות שלהם עם הניסיון לשמר את השפה והמסורת הייחודיים להם.

כהכנה לכנס התבקש כל קיבוץ להכין סרטון בנושא: "הקיבוץ שלנו אז והיום". שישה קיבוצים הגישו שבעה סרטים (אנחנו שלחנו שני סרטים). קיבוץ סעד קטף את שני הפרסים הראשונים: גם את הפרס השני של "חביב הקהל" (שיצרו ילדי ג'ד' עם מדריכותיהם ונבחר ע"י הקהל בכנס) וגם את הפרס הראשון "פרס השופטים" על הסרט שיצרו ילדי ה-ו עם מדריכותיהם. בעז"ה הסרטים יוקרנו לכל הקיבוץ במסגרת חגיגות השבעים.

בסך הכל יצאנו מסעד 12 אנשי צוות (חמישה מהגיל הרך, שישה מהחינוך החברתי ומנהל בית ספר אחד בשבתון) וחזרנו עם כוחות מחודשים ורעיונות ששמענו וננסה להתאימם למערכת שלנו.

תודה למנהל הקהילה על העידוד לצאת ותודה לילדי ג'ד' והוריהם שוויתרו על יומיים פעילות בבית כולל כדי לפרגן לצוות החינוך שלהם.

עוד נדווח, כי במהלך השבוע, ניצלנו את מזג האוויר היפה ליציאה מהבתים הכוללים: כיתות אי-ב' יצאו לכלניות לארוחת צהרים ופעילות, כיתות ג-ד, יצאו לקטוף לימונים אחרונים מעץ שנגזר עליו להיגדע וכיתות ה-ו יצאו גם הם לכלניות לפעילות. מכיתה ט' יצאו שלשה נציגים לסוף שבוע של סמינריון המאורגן ע"י הקבה"ד ובעז"ה בשבוע הבא ידווחו על חוויותיהם.

בא' בראש חודש אדר א' הכיר אונסקו, ארגון התרבות והמורשת של האו"ם, בכתר ארם צובא כנכס תרבות בינלאומי. לכן כדאי לכולנו לדעת משהו על חכתר בהא הידיעה.

הכתר נכתב בטבריה על ידי שלמה בן-בויאעא הסופר בצורת "מִצְחָף", כלומר בצורת ספר כרוך ולא מגילה, לאחר כתיבת נוסח האותיות על ידי ה"סופר", הוסיף ה"מסרן" אהרון בן אשר את שלושת המרכיבים המובהקים של המסורה הטברנית: ניקוד, טעמים וציוני מסורה וגם תיקן את נוסח האותיות (שכתב הסופר בן-בויאעא) על פי הערות המסורה. מן הראוי לציין שלכל תורה או תנ"ך שנכתבו עם כל המרכיבים לעיל בצורת מצחף, קראו היהודים "כתר".

גדולתו של כתר ארם צובא בנוסף לדיוק המופלא שלו, בא מן העובדה שהרמב"ם מעיד שהתבסס עליו בקביעת פרשיות פתוחות או סתומות בספר התורה שכתב. וכך הוא מעיד: "וספר שסמכנו עליו בדברים אלו הוא הספר הידוע במצרים שהוא כולל ארבעה ועשרים ספרים, שהיה בירושלים מכמה שנים להגיה ממנו הספרים ועליו היו הכול סומכין לפי שהגיהו בן אשר ודקדק בו שנים הרבה והגיהו פעמים רבות כמו שהעתיקו ועליו סמכתי בספר תורה שכתבתי כהלכותו" (הלכות ספר תורה, פר' ח' הל' ד')

כתר ארם צובא נדד כפי שאנו רואים מדבריו של הרמב"ם שראה אותו במצרים כשהגיע לשם מירושלים. הספר נכתב בשנת 930 בערך בטבריה ונמכר כמאה שנה אחר כך ליהודי קראי שהעבירו לבית הכנסת של הקראים בירושלים. בסוף המאה ה-11 נשדד על ידי השלטון המוסלמי והועבר למצרים שם הוצע לכל המרבה במחיר, יהודי מצרים פדו את הכתר והוא נשמר בהיכל שבבית הכנסת בקהיר העתיקה. בשנת 1375 יצא לסוריה דוד בר יהושע, נכד נינו של הרמב"ם, ומסיבות בלתי ידועות לקח עמו את הכתר. יהודי חאלב הטמינו את הספר היקר ב"היכל אליהו הנביא" בבית הכנסת המרכזי של חאלב וכינוהו "כתר ארם צובא" ע"ש קהילתם.

יהודי חאלב, באמונה כמעט מיסטית, שהסתמכו על אזהרה שנכתבה בדף הפתיחה של הספר "קודש לה', לא יימכר ולא ייגאל לעולם ולעולמי עולמים. ברוך שומרנו וארור גונבנו וארור ממשכנו" נעלו את המצחף הנדיר בדורות האחרונים בכספת ולא נתנו כמעט לאיש לראות אותו.

בשנות ה-40 של המאה שעברה הוקם באוניברסיטה העברית "מפעל המקרא" שמטרתו הייתה להוציא לאור מהדורת תנ"ך מדויקת ומושלמת. סבי משה דוד קאסוטו ע"ה נבחר למשימה וחקר תנ"כים ידועים ואף קיבל צילום מיקרופילם של "תנ"ך לנינגרד" שאף הוא נחשב בין התנ"כים המדויקים, צילומים של הכתר לא היו ועל כן נשלח בהסכמת הקהילה בחלב (הם הסכימו לבואו שכן התייחס לעדת הספרדים והיה רב) יחד עם יצחק שמוש אחיו של אמנון שמוש בן הקהילה (גם זה היה תנאי שלהם) לראות את הכתר. בשנת 1943 הגיע סבי לסוריה ומה רבה הייתה אכזבתו שלא ניתן לצלם את הכתר ולא רק זאת, מותר היה לו לראות בלי לנגוע כששני שמשי הקהילה משגיחים ומדפדפים וכן היה אסור לו לכתוב במקום. לסבי היו מקומות מסויימים מאד ולא מעטים שאותם רצה לבדוק, לכן בכל יום אחרי שראה כמה מן המקורות שב למלונו ורשם בפנקסו את אשר ראה. מן הסתם היה סבי, האחרון שראה את הכתר בשלמותו.

בפרעות שהתחוללו בסוריה אחרי כ"ט בנובמבר '47 נשרף בית הכנסת והכתר נעלם. במשך שנים חשבו שהוא נשרף, אבל אחרי גלגולים רבים הכתר הגיע לירושלים כשהוא חסר, רק 294 דפים מתוך 487 הגיעו לידי מכוון בן צבי ומשם הושאל למוזיאון ישראל, שם הוא נמצא ומוצג בהיכל הספר. כדי לדעת יותר על גלגוליו של הכתר אחרי הפרעות בחאלב כדאי לקרוא את ספרו של אמנון שמוש "הכתר" ובמיוחד את ספרו של מתי פרידמן "תעלומת הכתר".

ומה קרה עם "מפעל המקרא" של האוניברסיטה? סבי השלים את מלאכת הדיוק לפני הקמת המדינה וחבר לגרפיקאי בשם קורנגולד (לימים קורן) כדי לעצב אות מיוחדת להוצאה, אבל היו אלה שנים של מחסור ולא היה כסף כדי לרכוש נייר מתאים וחיכו. אחרי פטירתו של סבי בשנת 51' ביקשה האוניברסיטה את כל החומר והחליטה להכניס את כל הדיוקים לתוך מהדורה קיימת של התנ"ך ולהוציא אותו בשם "תנ"ך ירושלים". זאת הייתה עבודה די "פארטציית" מה חבל!

ישנה קאסול-צברון

יריד צדקה

בואו לתרום וליהנות!

כיתה ו' מזמינה אתכם ליריד צדקה שכל הכנסותיו יועברו לעמותת "שמחה לילד".

מתי: יום חמישי ט"ז אדר א' 25/2.

איפה: בית העם בתקומה.

שעה: 16³⁰ - תחנות.

18³⁰ – מופע קוסמות מרהיב במיוחד!

*הכניסה בתשלום מזומן בלבד (7 ש"ח).

לאיפת ולאורן ברנצ, ארכטי ולהנלי ברנהרד ולאכל המספחה
מלף טוב להאדת הנכד-נין, בן אמוריה ואדור ברנצ
שתלכו להרבה שמחה ונחת!

איהודית ואיצק מוסנלון - מלף טוב להאדת הננינה
נכדה אתמר ולאהרן כרח"ד, בת אמריט ואליצד כרח"ד
שתלכו לאור ונחת!

מים חיים

התבשרנו בשעה טובה ומוצלחת, על הוזלה במחירי המים מטעם רשות המים, אשר נכנסה לתוקף החל מינואר 2016. בדוחות צריכת המים שנשלחו לחברים בשבוע שעבר, כבר באה לידי ביטוי ההוזלה.

איש את רעהו יעזרו

זכינו ובקהילתנו ישנם חברים מבוגרים רבים, זוגות ובודדים, אשר אינם אוחזים בהגה. אותם חברים מחפשים מעת לעת טרמפים/נסיעות במיוחד לשבתות. הסתבר לי שלא כולם מרגישים בנוח לפנות ולבקש טרמפ במייל היישובי. בנוסף, נסיעות רבות מתבצעות ברכבים פרטיים ולא מופיעות בסידור הרכב. אני פונה לכל אחד מאיתנו, אשר נוסע לשבת ויש לו מקום, לפרסם בעוד מועד את נסיעתו (במייל היישובי) ולתת הזדמנות לאותם חברים מבוגרים להצטרף אליו. אולי יש בכך טורח, אך בעיקר יש בזה מימד אמיתי של עזרה לזולת.

להחזיר את ההתנדבות לחיינו 3 – "נאמני המסתור"

תודה לכל המתנדבים שנוספו ולקחו על עצמם אחריות למסתורי האשפה. 12 מתנדבים כבר יש לנו וחסרים לנו כעת רק עוד שניים, אחרונים וחביבים, למסתור שליד בית משה גולן, וליד הקוביות. ניתן לפנות לשחר במשרד הקהילה (ב'ה') או במייל אלי.

הגברת מודעות לזהירות בדרכים

הכבישים החדשים בתוך שטח הקיבוץ, מטעים את חלקנו ונותנים הרגשה של "אוטוסטרדה". השבוע, הייתי עד בשתי הזדמנויות שונות, לחברים שנהגו במהירות גדולה בכבישים הפנימיים. אני קורא לכולנו, בואו נקבל על עצמנו את הכלל: "בסעד נוהגים לנהוג בנחת ובבטחה".

השתלמות המועצה להנהגות יישובים

ביוזמה ברוכה של מרכז חוסן במועצה, בהנהלתה של ליאורה אלפרן (רפפורט), נפתח לפני שבועיים קורס להנהגות ביישובים העוסק בנושאים שונים: מתן כלים לשיפור עבודת ניהול היישובים, הקניית מיומנויות לחיזוק החוסן היישובי, חיזוק תהליכי הצמיחה הדמוגרפית, שיפור המיומנויות הבין אישיות, יצירת קבוצת שייכות וביסוס הקשר עם מחלקות המועצה ובעלי התפקידים. לשמחתי 5 חברים, מתוך ההנהלות השונות, נענו לאתגר ויצאו לקורס. בתקווה שאכן יהיה מועיל ומקדם.

מזמור שיר חנוכת הבית

בטקס צנוע נחנכו שני ממד"ים גדולים בחברת הנוער, האחד לחדר האוכל והשני למועדון. נציגי פיקוד העורף בראשות אל"ם גולן ואד, ראש אגף התמגנות, הגיעו לטקס והודו על ההזדמנות להיות שותפים במעשה החסד הקהילתי שלנו. אנחנו מצידנו, הודינו לאנשי פיקוד העורף, הרשות לחרום לאומית וראש המועצה, שללא התגייסותם, לא ניתן היה להוציא לפועל את הפרויקט החשוב הזה. הממד"ים, מוסיפים תחושת בטחון גדולה לנערות שבחברת הנוער, אשר זקוקות מאד לתחושה זו כחלק מהתהליך החינוכי המשמעותי שעוברות כאן. יישר כח גדול לאנשי הבניין וצוות הנוער שהיו שותפים מלאים להוצאת הדברים לפועל.

שבת שלום ובשורות טובות!

נחום פלדאן